

[Nancke, Georg]

Mindefvad

om

den store Ulykke ved Røvær

d. 13de Oktbr. 1899 om Aftenen,

da et Ligsfølge bestaaende af 30 Personer, der havde været
til Begravelse, paa Hjemreisen fra Haugefund
uheldig forliste.

Bris 10 Ore.

(Eftertryk forbydes).

Trondhjem 1899.

Georg Nanckes Forlag
75, Kongens Gade 75.

V box 2:50

Kan synges som: Hvo ickun lader Herren raade.

Hvor hastigt dog at Tiden rinder
Hen bort i Evighedens Strøm.
Som Spindelvæv vort Liv hensvinder
Dg synes ofte som en Drøm.
Thi hvor vi gaar — fra Sted til Sted —
Som Følgesvend gaar Døden med!

Paa *Rovær* nys en Fisser fristed'
En Sorg: — Hans Hustru vandred' bort!
Syv Barn derved sin Moder misted' —
Det Savn det følte's stort og haardt!
For at begrave Liget man
En Morgen reiste over Vand!

Da man tilbage reise skulle
Med Skoiten — ifra Hangesund,
Saa's Bølgerne sig heftigt rulle
(Det var nu alt mod Kveldens Stund),
Dg Himlen trued mørk og vred,
Regntung og trist hang Skyer ned!

Forgjæves Mange nu advare
Ligfølget mod at drage ud.
Men nei — den store Sørgesfare
Den joarte kun paa dette Bud:
„To stante Lodsfer er ombord,
De greier Skoiten og dens Nor!“

Men Havet la'r sig ikke spotte
Naar i sin Grumhed det fremstaar,
Den Sandhed og erkjende maatte
Den Skare som var her ombord.
Thi Sjøen stummed vild og vred,
Dg gynged' Skoiten op og ned!

Man vel og vakkert ud var kommen
Da til Orkan snar op det røg; —

Det mørkned' til og Havet flommed'
Dg mer og mer uvetret søg.
Hvordan det var og ikke var,
Man Styreevnen mistet har!

Fra *Dsnæs* trodde man at høre
Af Stemmer uheldige Skrig.
Men magted ingen Ting at gjøre
For dem i Faren at staa bi.
Hvordan Ulykken da er ske't
Det har kun Gud alene se't

Antagelig har Skoiten dreven
Paa *Andersfloen* ind, og der
Er den mod *Braatsfjær* kastet bleven
Ud af de stærke Brændinger.
Dg netop d er man mener just
At Skoiten da er bleven knust!

Det hele store Sørgesfølge
— I Tal de tretti var ialt —
De fandt sin Død i Havets Bølge,
Ei nogen af dem sit fortalt
Dø om de svære Lidelser
Som før sin Død de udstod her.

Thi før de drukned er de bleven
Mod Klipperne indkastede
Dg derpaa ud i Havet dreven
Hvor de mod Døden hastede.
Tænk hvilken Rædsel, Kval og Nød
At Havet stjuler i sit Skjød.

Paa *Rovær* Gravskibet stod dækket. —
— Et Dampskib kom — man mod det gik —
Dg — rædelslagen, dybt forstrækket
Man stod, da i et Dieblit
Det Sorgens Bud med engang lød:
„Det hele Følge fandt sin — Død!“

Dg bittre Taarer Kinder væde
— Her Trøstens Ord kun lidt forslaar.
Smaa barna jamre, Mødre græde
Dpløst i Sorg ti Guf'er staar.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50
0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200
300
400
500
600
700
800
900
1000

Det Sorgens Optrin vistnok man
Mer tænke end beskrive kan!

Den Fisker som sin Kone jordet,
Med fire Barn (af syv) omkom.
Dg trist det blev om Gravskibordet,
Hvor hver en Plads jo nu stod tom.
Paa hele Kyster er igjen
Af mandligt Køn nu blot fem Mænd!

Dg ott' og tyve man begravet
Med engang nys i Haugefund
Af de, som omkom ud paa Havet
Udi den skjæbnesvangre Stund,
Dg gribende den Time var
Da man dem hen til Graven bar

Hvad hjælp vel Præstens Trøstetale?
Dg dog — vi haabe maa og tro
At ogsaa de i Himlens Sale
Engang maa fæste faa sit Bo
Som nær sin Hjemstavn's kiære Bred
I Havets Dybder segned ned.

Thi det vi ved, at Herren falder
Os engang paa den store Dag,
Hvad om vi her paa Jorden falder
End om i Havets Favnetag
Vi ende maa vort Jordblivs Gang,
Vi opstaar dog med Frydefang.

Saa ti da Hjerte med din Klage,
Saa tør af Diet Taaren ud.
End lever Han, som alle Dage
Dig hjælpe kan: Din store Gud!
Thi: Herren gav og Herren tog,
End synger tro vi Herrens Lov.

NB. Forhandlere antages. Høi Rabat. Kon-
genstgade 75, T.hjem, hos Georg Rande.

J. Kr. Myklebusts Bogtrykkeri — Trondhjem 1899.